

ZGODBA O VODNEM ŠKRATU

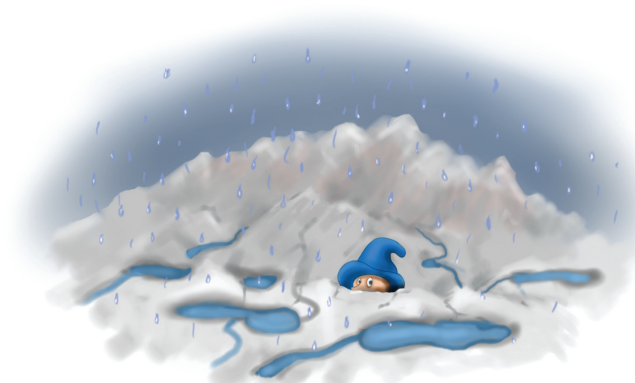
V davnih časih, ko so kamenje brusili res ostri vetrovi in je bil dan preveč podoben noči, je bila Zemlja sila pusta krogla. Če bi se ozrl na levo ali desno, bi vsako oko ujelo iste prizore, kupe in kupe kamenja. Na Zemlji takrat še ni bilo ljudi. Sonce je neutrudno škililo skozi temne sence, ki so obdajale pokrajino, kjer danes mi živimo. Vse kar bi kak vesoljski popotnik lahko na Zemlji doživel, bi bilo strašno zavijanje vetra, ki je z udrihanjem ob kamenje ustvarjalo zvoke, ki so spominjali na glasno zehanje utrujenih velikanov.

A se je to nekega dne spremenilo. Nihče ne ve, od kod je prišel, s severa ali juga, a kamenje je tistega dne drugače zarožljalo. Veter je malce potihnil, še sonce je presenečeno zamežikalo, ko je izza skale pokukal zašiljen klobuček, pod katerim so se skrivala rdeča lička in privihan nosek. To malo bitje, nič večje do palca na roki, si je v modrih hlačah in rdeči jopici, s palico v roki utiralo pot med kamni vseh oblik. Ko je prisopihal na plano, bi vsak poznavalec čarobnih zgodb rekel, to pa je škrat. In ne bi se zmotil. Bil je Vodko, škrat, ki je imel prav posebno nalogo. Na vsakih neznano koliko korakov je s palico v tla naredil luknjo in vanjo položil svetlečo, čarobno kapljico. Tako je Vodko hodil cel dan in celo noč, o današnje Pivke do Planine in še počez, dokler ni porabil vseh kapljic.

Naslednji dan pa je veter drugače zavel, iz luknjic je potegnil vse čarobne kapljice in jih poslal med sive sence, ki so se nenadoma spremenile v bele puhaste blazine. Pričelo je deževati, silovito deževati. Če bi pogledal na levo in na desno, bi se ti zazdelo da dežuje že tisoč let. In ko se je dež končno ustavil, je bila pokrajina čisto drugačna. Na obzorju je sijalo rumeno sonce, nebo se je obarvalo v modro, pokrajino pa so prekrivale svetlikajoče reke in velikanske luže, v katerih so se ogledovali oblaki. Kamor je Vodko zasadil palico in vstavil čarobno kapljico, so se naselile reke, potoki in jezera.

Za njimi so prišle male in velike rastline, za njimi male in malce večje živali, nato so zrastle še velika drevesa. Čez neznano koliko noči si je za svoj dom kraje tod okrog izbral tudi človek.

A kot je v naravi škratev, ki včasih kaj nalašč ušpičijo, se reke, potoki in jezera na Notranjskem, kdaj tudi skrijejo. V spomin in opomin, da je voda najdragocenejša dobrina na svetu, pa če pogledaš na levo ali na desno.